

Békülj, békülj meg

*Békülj, békülj meg előiddel,
békülj meg keresztelőiddel,
békülj meg csúf hadaikkal
azoknak, akik rém-tanaikkal
bekerítettek és meg is kötöztek,
bölcstől ágyadig fertőztek
ártó tanulságokkal
és bűzös szájukkal
mondták és mondták és lenyelették
veled, mi békétlenség.*

*Békélj most meg a halottaiddal,
ezer és ezer aggodalmaddal
imáiddal és paráznaságoddal,
húsdod kívánságait ne szégyelld,
úgy ajándékoztak meg veled, nem kérted,
nőcombok után ha szaladtál,
csak az óriás fák indulatára ábítóztál,
akik nemzettek téged és nem teremtettek,
azért tették, mert más nem tehettek,
békélj hát meg apáddal, anyáddal,
az ő egyesüléseik kaszájával és kapájával,
gőgjeiken és tudatlanságukban,
gyanútlanok voltak, mint te, te ős-gyanútlan.*

*Békülj meg, bull a napod, minden dolgoddal,
kis-emberségeddel, nagy szomjúságaiddal,
békélj meg végül lázadásaiddal,
úgyse rogyjan le a botrányfal,
amit a szuperbúrokon és istenen túl emeltek,
elsötítettek és gyémánttá fényesítettek,
csak azért, hogy más ne lehess, mint eretnek,
békélj, békélj hát meg házsártoskodásoddal,
a soha föl nem deríthető titkokkal,
a bemocskolókkal, megtipratókkal,
mert azt bitted, hogy mint a többi ember csak szellem vagy,
„az-nem-lehet-hogyokat” éppenúgy mondtad,
pedig csak buktál lefelé, Lucifer,*

*hatmilliárd ember bátadon a teber,
ördög voltál-e, vagy jó daimon,
meg tudd most már mondani, képmásom!*

*Békélj, békélj meg az úttal, rossz lovad
hajtvá tévhitektől tévhitekig, otthonod
égő házzá pusztítva, békélj meg, bolond!
„Vagyok, mint minden ember, szentség”, költő mondta, jaj de szép!
csak ne láttál volna annyi vért
kiontvá, meggyalázva, a kontinenseken
elmocskolt bullát, fehért-feketét-barnát-sárgát
fölszögelt istent és macskát,
ó, kiáltoztál, történelem, történelem,
trágyásszekér, trágyásszekér fejemen!
Békélj meg, békélj meg, láttál annyi máglyát
és azoknak a diadalmas arcát, akik gyújtják,
hogy eloltani Kivel-mivel tudnád?*

*Békélj meg, sűgom neked, csontvázam,
zsolozmázom neked, rothadó házam,
békülj, békülj meg újra, mint mikor voltál kisgyerek,
ki a kerítés tövében sír, fogd át a térdedet,
és akkor lásd minden barátod, és minden ádáz szemeket,
és a spirál-sárkányokat és dögön a legyeket,
békülj meg legalább te, hiszen sehol, sehogyse lehet,
hogy földön és föld fölött, föld alatt megbékéljenek
minden undokságok és háborúk megbékéljenek!*

*Ó minden létek szelleme, adj fényt,
adj belenyugvást, ne reményt,
kis lelkeimmel, hogy megízleljelek,
és akkor megbékélve, hadd megyek
vissza-vissza hosszú kanyarokon, ahonnan jöttem
és mondjam a halálomnak megörökönyödötten,
nézd, én vagyok, aki nem harcolok, mert megbékültem,
megbékéltem, mert semmit se láttam,
senkit se láttam idő- s tengerzúgásban,
kit megbékéltettem volna bármi másban,
mint a megbékélésben agy-csillaghullásban,*

hol nincs semmi más, csak egy „úgy legyen, ámen!”

Carmen lugubre

*Elmentek a barátaim,
át a minden homályain,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Mind elfutott, egy se szánt meg:
zúg a szívem, a hiány-kert,
zimezum, zimezum
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Nem tudtam, a halál ilyen,
mindétiglen, mindiziglen,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Minek húsunkat fölvenni,
ha csontig kell levedleni,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Várom éjjel a halálom,
mégis jobb tíz év, mint három,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Barátaim, mind siratlak,
szemem eső-törte ablak,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Társak nélkül, élet nélkül,
élek napok-holdak nélkül,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Este-reggel rám köszönbet,
árnyékok, árnyékok jönnek,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Mint Titbonusz, úgy kívánok
öregléthez ifjúságot,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*De az istenek nem adnak
derülést az embervadnak,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Csak magányt, ezer miértet,
lemondást, száz betegséget,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

*Bimbóm mégis csak kipattan
mindenség-szült záporokban,
zimezum, zimezum,
recefice, bumm-bumm-bumm.*

Az élet második felén

„Hälfte des Lebens”
Hölderlin

*Láttam, a Csendes-óceán partfokán
dübörgő szélvészttől hogy lett
a tölgyfából kúszónövény.
Éjtől-éjig gyógyszerekbe
kapaszkodva lógok
az élet második felén.*

*Meddig bírja a karom,
meddig tartanak ki a kerek és
hosszúkás tablettá-kapszula-gyökerek?
Fönt, fönt a Napkorona meg a Téliút
boldogságos dicsősége.
Nincs felelet.*